

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma: Pfv.II.20.891/2019/8.

A tanács tagjai: Dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna a tanács elnöke,
előadó

. Fekete Orsolya bíró

. Gyarmathy Judit bíró

A felperes: felperes neve (**felperes címe**)

Az alperes: alperes neve (**alperes címe**)

Az alperes képviselője:

Huszár Ügyvédi Iroda (**fél címe** ügyintéző: dr. Huszár
Zita ügyvéd)

A per tárgya: Gyermektartásdíj megszüntetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

Alperes

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 9.P.XX.21.104/2018/4/I.

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

ővárosi Törvényszék 50.Pf.638.775/2018/3.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

A le nem rótt 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási
illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes és az alperes (a továbbiakban: felek) élettársak voltak. A felek a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróságon 8.P.XX.21.182/2011. ügyszám alatt megkötött egyezségükben megállapodtak abban, hogy az 1997. október 16. napján született **O. A.** és a 2000. február 1. napján született **K.** utónevű gyermekeik az alperes nevelésébe és gondozásába kerülnek, a felperes pedig kötelezte magát gyermekenként havi 10.000 forint, összesen 20.000 forint határozott összegű gyermektartásdíj megfizetésére.
- [2] A Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 5.P.XX.23.413/2014/9. számú ítéletében a tartásdíj mértékét megváltoztatta és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek a két gyermek tartására a bérköltség terhére kifizetett összes jövedelme, illetve járadéka gyermekenkénti 20%-át, de legalább minimum 15.000 forint gyermektartásdíjat. A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 50.Pf.635.573/2015/5. szám

alatti ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését megváltoztatta és a felperest 2015. június 1. napjától kezdődően - a hátralékok elszámolásával - gyermekeként a mindenkori havi átlagjövedelme 20%-ának megfelelő határozott összegű gyermektartásdíj megfizetésére kötelezte. Az ítélet az elsőfokú bíróságnak a 2015. június 1-től kezdődő fizetési kötelezettségre vonatkozó rendelkezését - mivel arra a fellebbezés nem terjedt ki - nem érintette.

- [3] A felek életközössége megromlott, 2014. évben a felperes elköltözött. Az anya a gyermekkel 15 éves korában, 2012. évben - a felek közötti vagyoni jogi per időtartama alatt - közölte, hogy nem az felperes a vér szerinti édesapja. A kislány akkor a **M.** Gimnázium tanulója volt, a középiskolai tanulmányai alatt töltötte be a 18. életévét. A felperessel 2016 decemberében találkoztak utoljára, a gyermek a felperest a szalagavatójára és a 2017. májusi ballagására nem hívta el. Döntése indoka az volt, hogy a felperes 2016 decembere óta nem kereste (10. sorszámú jegyzőkönyv).
- [4] A gyermek 2017 szeptemberében kezdte meg felsőfokú tanulmányait, nappali munkarendben, állami ösztöndíjas formában tanul, vizsgakötelezettségének eleget tesz. Az egyetem négy éves, a mesterképzés további fél év.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [5] A felperes keresetében azt kérte, hogy a bíróság az 1997. október 16. napján született **O. A.** utónevű gyermek tekintetében fennálló tartásdíj fizetési kötelezettségét 2017. november 1. napjától kezdődően szüntesse meg.
- [6] A keresete megalapozásául előadta, hogy a nagykorú, továbbtanuló gyermek vele a keresetlevél beadását megelőző másfél éve semmilyen formában nem tart kapcsolatot. Nem keresi, tanulmányairól nem tájékoztatja. A Ptk. 4:220. § (3) bekezdése alapján a tartásra érdemtelen.
- [7] Az alperes a felperes keresetének elutasítását kérte. Állította, hogy a kapcsolatot a felperes szakította meg. A kapcsolat a felperes magatartása miatt nem valósult meg, ő volt az, aki a gyermeket 2016 decembere után már nem kereste. A gyermek az életpályára felkészítő tanulmányait végzi, a tartásra változatlanul és folyamatosan rászorul.

Az első- és másodfokú ítélet

- [8] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította.
- [9] Az elsőfokú bíróság a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 4:220. § (2) bekezdésére figyelemmel megállapította, hogy a nagykorú gyermek életpályára előkészítő szakképzettség megszerzéséhez szükséges felsőfokú tanulmányokat végez folyamatosan, megszakítás nélkül. Ebből következően a tartásra rászorul [Ptk. 4:220. § (1) bekezdés].

- [10] A kereset alapján azt vizsgálta, hogy a nagykorú továbbtanuló gyermek a Ptk. 4:220. § (4) bekezdése alapján a kapcsolattartás hiánya miatt érdemtelennek minősül-e.
- [11] A perben a felperest terhelte állításának bizonyítási kötelezettsége: azt kellett bizonyítania, hogy mindent megtett a gyermekkel való kapcsolata fenntartása érdekében.
- [12] A peradatok alapján a felperes és a gyermek kapcsolata a felek közötti életközösség megszűnése után is nagyon jó volt, a közöttük levő érzelmi viszony a felperes 2014. évi elköltöztetésével kezdett megromlani. A gyermek nagykorúsága idején tanúsított magatartása a felperessel szemben nem volt elzárkózó. Ezzel szemben a felperes a gyermeket az elköltöztetését követően egy idő után már nem kereste. Indokolását - miszerint rosszul esett neki a ballagási meghívás elmaradása - az elsőfokú bíróság nem fogadta el, mivel akkor már hosszabb ideje nem tartották a kapcsolatot.
- [13] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a szülő-gyermek kapcsolatban, a kapcsolat fenntartásában és esetleges újrafelvételében a szülőnek kell nyitottabbnak, aktívabbnak, kreatívabbnak lennie. A perben a felperes nem bizonyította, hogy minden eszközt megragadott volna a nagykorú gyermekével való kapcsolat újrafelvételére, ebből következően a kapcsolat megromlása egyoldalúan a gyermeknek nem róható fel.
- [14] Az elsőfokú eljárásban - a szünetelés alatt - a gyermek és a felperes találkozott, jelen volt a felperes élettársa és élettársának gyermeke. A felperes szerint azonban a gyermek csak érdekből találkozott vele és a korábbi elhidegülés nem változott meg.
- [15] A felperes elhidegülést tapasztaló szubjektív érzése nem ad alapot a tartásdíj fizetési kötelezettsége megszüntetésére. A felperesnek mindent meg kellett volna tennie annak érdekében, hogy kapcsolatuk szorosabbá váljon, neki kellett volna közelednie a gyermek felé, aki ez elől nem zárkózott el. Az a hivatkozás sem foghat helyt, hogy a gyermek nem tájékoztatta a tanulmányai folytatásáról, mert a felperes maga is érdeklődhetett volna. A felperes zárkózik el a gyermek közeledésétől, a kapcsolat hiánya tehát saját felróható magatartására vezethető vissza. A Ptk. 4:220. § (4) bekezdésére alapított érdemtelenség nem állapítható meg, erre hivatkozással a tartási kötelezettség megszüntetése alappal nem érvényesíthető.
- [16] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a felperes keresetének helyt adott. A tartásdíj fizetési kötelezettséget 2019. március hó 1. napjától kezdődően megszüntette. Felhívta a felperes munkáltatóját, hogy a továbbiakban a felperes jövedelméből ezen a jogcímen levonást és az alperes részére utalást ne teljesítsen.
- [17] A másodfokú bíróság a tényállást a felek közötti gyermekelhelyezés megváltoztatási iránti perben előadottakkal kiegészítette. A kiegészített tényállás alapján a bizonyítékokat újraértékelte és a felperes keresetének részben (a kezdő időpont módosításával) helyt adott.

- [18] Az elsőfokú bíróság az anyagi jogi szabály téves értelmezése és a peradatok helytelen mérlegelése alapján megalapozatlanul utasította el a felperes keresetét.
- [19] A Ptk. a korábbi jogszabályokhoz képest új elvi alapokra helyezkedve lényegesen nagyobb jelentőséget tulajdonít a tartásra igényt formáló nagykorú gyermektől elvárható magatartásnak és ennek elmulasztását csak akkor tolerálja, ha annak különös méltánylást érdemlő oka van. Az elsőfokú bíróság tévesen indult ki abból, hogy a felperes egyoldalú kötelessége lett volna a már nagykorú gyermekével való kapcsolattartás kezdeményezése, ennek elmaradása pedig a terhére felróható. A nagykorúság betöltését követően ugyanis nem csak jogok, hanem kötelességek szempontjából is változások állnak be a gyermek életébe, így minden alapot nélkülöz az alperes és a gyermek által előadott, felperes általi kezdeményezésre vonatkozó várakozó álláspont.
- [20] A felperessel a gyermek egészen 19 éves koráig 2016 decemberéig tartotta a kapcsolatot. Ezt követően azonban a gyermek semmilyen konkrét, különös méltánylást érdemlő indokot nem tudott megjelölni arra, hogy miért nem keresete az édesapját, szalagavatójára, ballagására miért nem hívta meg. A nagykorú gyermeket jelentős összegű tartásdíjjal támogató felperes azt is joggal várhatta el, hogy a gyermek tájékoztassa továbbtanulási szándékairól, terveiről, ezért az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban kifejtett álláspontja szintén nem elfogadható. A jelen perben nem volt jelentősége és nem is igényelt vizsgálatot a felek együttélése alatt a felperesnek a gyermekkel szembeni magatartása, mert sem O., sem az alperes nem hivatkozott arra, hogy a felperes korábbi magatartása indokolta a kapcsolat megszűnését.
- [21] A másodfokú bíróság hangsúlyozottan rámutatott arra, hogy a szülő-gyermek kapcsolat helyreállításában a bíróságnak nincs szerepvállalása. Jogalkalmazóként az a feladata, hogy a perindításig felmerülő tényeket tisztázza és állapítsa meg, valamint ezekből vonja le a megfelelő jogi következtetést. A perben nincs szó kiskorú gyermekről, akinek érdekeit a bíróságnak a jog minden eszközével védeni és érvényre kell juttatni. Éppen ellenkezőleg, amennyiben a tartásra kötelezett szülő részéről a gyermek nagykorúságának betöltéséig felróható magatartás nem állapítható meg, úgy a nagykorú gyermek oldaláról kell vizsgálni és igazolni, hogy mi az a súlyos indokolható ok, ami miatt a szülőjével való és az általános erkölcsi normák szerint elvárható kapcsolati és tájékoztatási kötelezettségének nem tesz eleget. A peradatokból pedig egyértelműen megállapítható, hogy az alperes a perben ilyen okot nem igazolt.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [22] A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Elsődlegesen azt kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróság érdemben helyes

ítéletét hagyja helyben. Másodlagosan a jogerős ítéletet helyezze hatályon kívül és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítsa. A jogerős ítélet jogszabálysértő voltát a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 164. § (1) bekezdésének megsértésében jelölte meg.

- [23] Felülvizsgálati érvelése szerint az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapított tényállást a másodfokú bíróság jogszabálysértően változtatta meg. A jogerős ítélet lényegében az elsőfokú bíróság tényállásának inverzét állapította meg. Jogszabálysértően mérlegelte felül bizonyítékokat is, holott a bizonyítékok okszerű mérlegelése a másodfokú bíróságot is köti. Az indokolatlan felülmérlegelés következtében eltérő tényállás megállapítás és más jogkövetkezmény levonása lényegesen kiható eljárásjogi jogszabálysértés (BH 2006.403.). A másodfokú bíróság az alperes fellebbezési ellenkérelmében indítványozott bizonyítási indítványát is említés és indokolás nélkül figyelmen kívül hagyta.
- [24] Az alperes részletesen levezette a jelen per előzményi eljárásait, kitért a gyermeknek a származásáról való tájékoztatása indokaira.
- [25] Az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta mind a felperes, mind a gyermek magatartását és megalapozottan állapította meg: a felperes az, aki elzárkózik a gyermektől. A másodfokú bíróság a peradatok téves mérlegelésével helytelenül állapította meg a kellő indok hiányát, azt, hogy semmilyen konkrét, különös méltánylást érdemlő indokot nem tudott megjelölni. A kapcsolat ugyanis egyértelműen a felperes magatartása miatt szűnt meg. A nagykorú gyermek – felperes által sem cáfolt tanúvallomásaiban – elmondta, hogy a felperes a gondjaira utalással kifejezetten úgy nyilatkozott: azok megoldódása után ő fogja keresni, ez azonban nem történt meg. Nyilvánvalóan kellő indok az, ha a szülő nyilatkozatának megfelelően a gyermek várja a jelentkezést. Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság a felperes részéről elvárható első lépés megtételére, annak hiánya tehát a gyermeknek nem róható fel. Az alperes szerint a felperesnek ez a magatartása szándékos és megfontolt lépés volt és még az is elképzelhető, hogy a tartásdíj fizetési kötelezettsége megszüntetése motiválta.
- [26] A másodfokú bíróság nem értékelte azt a tényt sem, hogy mindkét gyermek a felperes családjával változatlanul tartja a kapcsolatot.
- [27] A fentiekből következően a másodfokú bíróság tévesen és jogszabályellenesen állapította meg a bizonyítási kötelezettséget. A régi Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a nagykorú gyermek érdemtelen, míg az alperest az, hogy a kapcsolat felvételétől kellő indok alapján zárkózott el. Bizonyítást nyert, hogy a kapcsolatot a felperes szüntette meg, a felvétele a saját magatartása miatt maradt el. Az elsőfokú eljárásban pedig az alperes igazolta, hogy a gyermekek írtak a felperesnek és eredménytelenül próbálták vele felvenni a kapcsolatot.

- [28] A másodfokú bíróság a per alatt történeteknek sem tulajdonított jelentőséget. Iratellenesen állapította meg azt is, hogy a felperes kereste a gyermeket, ami - bizonyítottság hiányában csak a felperes állítása maradt. A gyermek még a szünetelés alatt és után is többször kereste, de érdemi választ nem kapott, amit a másodfokú bíróság egyáltalán nem értékelte.
- [29] A másodfokú bíróság - a joggyakorlat-elemző csoport összefoglaló véleményében foglaltakkal szemben - tévesen alkalmazta az ítélkezési gyakorlatot és értelmezte a kellő indok jogi fogalmát, a szülő felelősségét. Az alperes részletesen kifejtette, hogy az anyagi jogi jogszabályhely értelmezése alapján a bírói gyakorlat milyen magatartást tekint a gyermek érdemtelenységét megalapozó magatartásnak. Hangsúlyozottan hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint a különélő szülő magatartását és a felelősségét is a mérlegelés körébe kell vonni, amelyet a másodfokú bíróság elmulasztott. A felperesnél az aktív szándék teljes egészében hiányzott, így nyilvánvaló, hogy a jövőben sem kíván a gyermekkel kapcsolatot kialakítani, ezért a gyermek magatartására alapozva az érdemtelenységét nem lehet megállapítani. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy 2011-óta nem volt olyan év, amelyben a felperes kezdeményezése miatt ne álltak volna perben egymással.
- [30] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta. Részletesen cáfolta az alperes felülvizsgálati kérelmében foglaltakat és mondatról mondatra rámutatott arra, hogy az alperes által állítottak nem felelnek meg a valóságnak. Megerősítette, hogy 2016 decemberéig tartott O.-val a kapcsolata, de az is már a részéről erőltetett és egyoldalú volt.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [31] A Kúria a jogerős ítéletet a régi Pp. 275. § (2) bekezdése alapján teljes terjedelmében vizsgálta felül.
- [32] A Kúria a régi Pp. 272. § (2) bekezdése alapján kizárólag a megjelölt megsértett jogszabályhelyre vonatkozóan vizsgálta a jogerős ítélet jogszabálysértő voltát [1/2016. (II.15.) PK vélemény 3. pont]. Az alperes megsértett jogszabályhelyként a régi Pp. 164. § (1) bekezdését jelölte meg, a Kúria tehát a felülvizsgálati eljárás során kizárólag azt vizsgálta, hogy az eljáró bíróságok a bizonyítási kötelezettségről helyesen rendelkeztek-e és a bizonyítatlanság jogkövetkezményét ennek megfelelően vonták-e le.
- [33] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.
- [34] A perbeli esetben nem vitás, hogy a továbbtanuló nagykorú gyermek tartásának általános feltételei fennállnak. A gyermek a szükséges tanulmányait megfelelően és folyamatosan folytatja.
- [35] A Ptk. 4:220. § (3) bekezdés a) pontja és a (4) bekezdése a továbbtanuló nagykorú gyermek tartásra való érdemtelenségének törvényi feltételeit tartalmazza. A (3) bekezdés a) pontja visszautal a Ptk. 4:194. § (2) bekezdésében foglalt, a rokонтartás

közös szabályainál megfogalmazott általános érdemteleniségi szabályozásra, míg a (4) bekezdés a bírói gyakorlatban már korábban kialakított érdemteleniségi okot önálló normaként fogalmazta meg: a nagykorú gyermek akkor is érdemtelen a tartásra, ha a tartásra kötelezettel kellő indok nélkül nem tart kapcsolatot. A Kúria az EBH 2007.1609. szám alatt közzétett elvi határozatában - összhangban az 1952. évi IV. törvény (Csjt.) rendelkezéseit értelmező XXIX. számú Polgári Elvi Döntéssel - kifejtette: a nagykorú gyermek rendelkezik olyan belátási képességgel, amelynek birtokában fel kell ismernie, hogy a róla nagykorúsága idején vagyoni szempontból gondoskodó szülőjéhez közeli kapcsolat fűzi, mert a tartási igénye ezen alapul. Az ítélezési gyakorlat a tényhelyzet, a kapcsolat hiánya mellett azt is vizsgálta, melyik fél magatartása vezetett a gyermek szülőjével szembeni közömbösségének kialakulásához, annak oka a gyermek vagy a szülő korábbi magatartásában keresendő.

- [36] A szülő-gyermek kapcsolat hiányára alapított érdemteleniségi ok tartalmát a Ptk. 4:220. § (4) bekezdésének rendelkezése egyértelműsítette és a hangsúlyt a kellő indok jogi fogalmának bevezetésével a gyermektől elvárható magatartásra helyezte. A szigorú mérce alkalmazását a nagykorú gyermektől a kapcsolat fenntartása vagy felvétele iránti elvárhatóság indokolta. A szülőjével szembeni anyagi igénye esetén a kötelezettet nem csupán annak kielégítését biztosító személynek tekintse, hanem vele szemben a szülő-gyermek kapcsolatnak megfelelő magatartást tanúsítson. A fokozott elvárhatósági követelménnyel összhangban a kimentésre alkalmas kötelezett magatartásnak olyan súlyúnak kell lennie, amely valóban alapos indokát adja a tartást igénylő gyermek közömbösségének, tehát annak a gyermek életét jelentősen befolyásoló vagy arra kiható valós és súlyos érdeksérelemnek kell lennie (EBH 2019.P.3.).
- [37] A nagykorú gyermek érdemtelenisége iránti perben a régi Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a tartás megszüntetését kérő kötelezettnek kell bizonyítani azt az állítását, hogy a tartásra szoruló nagykorú gyermek a vele való kapcsolat hiánya miatt érdemtelen a tartásra. Ebben a körben a kötelezettnek kizárólag a kapcsolat hiányát (a keresetét megalapozó állítását) kell objektív tényekkel bizonyítania. A perbeli esetben a felperes az alperes által sem vitatottan a tényhelyzetet kétséget kizáróan bizonyította. A gyermek a nagykorúsága után, 2016 decemberétől vele kapcsolatot nem tartott, sem személyesen, sem egyéb módon nem kereste, a szalagavatóra, a ballagásra nem hívta meg.
- [38] A jogosult szülőt terheli a kimentési ok bizonyítása: a gyermeknek kellő indoka volt a szülőjével való kapcsolat visszautasítására. Ebben a körben vizsgálendő a felülvizsgálati kérelemben kifejtettek: a szülő és a gyermek magatartása, a szülő felelőssége a gyermek közömbössége kialakulásában.
- [39] A Kúria egyetértett a másodfokú bíróság által kifejtettekkel.
- [40] Alapvetően téves álláspontot foglalt el az elsőfokú bíróság,

miszerint a kapcsolat felvétele, illetve fenntartása a kötelezett szülőtől várható el. A jogszabályhely ilyen elvárást nem fogalmaz meg, éppen ellenkezőleg, a nagykorú továbbtanuló gyermekkel szembeni fokozott elvárhatóságból következően a kapcsolat felvétele, fenntartása a gyermek felelőssége, mert ő az, aki tartást igényel. A szülő-gyermek viszony nem redukálódhat pusztán anyagi követelésre. A nagykorú gyermek felelős a magatartásáért, tisztában kell lennie a társadalmi elvárhatósági követelményekkel, amennyiben viszont annak nem tesz eleget, nem várhatja el, hogy tanulmányai alatt a szülője a tartása finanszírozásához hozzájáruljon.

- [41] Az elsőfokú bíróság a fentiek alapján tévesen és a bizonyítási kötelezettséggel ellentétesen foglalt állást abban, hogy a rászoruló gyermek nagykorúsága elérését követően a kapcsolat fenntartásának felelőssége elsődlegesen a szülőt terheli, ő az, aki a gyermekkel köteles a kapcsolatot tartani, a gyermeket megkeresni, mert ennek bizonyítottsága hiányában a gyermek érdemtelenségére alappal nem hivatkozhat.
- [42] A másodfokú bíróság helyesen állapította meg: a kimentési ok bizonyítása a gyermeket terheli, a régi Pp. 164. § (1) bekezdésének a megsértése tehát nem állapítható meg.
- [43] A Kúria megjegyzi, hogy nincs akadálya a kapcsolat személyes találkozást meghaladó formában való tartásának (email, közösségi oldal, levél, képeslap stb.) sem. Önmagában a személyes találkozások elmaradása ugyanis a kapcsolat hiányának még nem minősül, ha a gyermek más formában jelzi - akár egyoldalúan is - az érzelmi viszony fenntartásának igényét.
- [44] A per alatt felvett kapcsolat a jogvita elbírálására nem hat ki. A régi Pp. 121. § (1) bekezdés e) pontja alapján a keresetlevélben rögzítettek tényállítások vizsgálандóak.
- [45] A fentiek alapján a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Kúria a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [46] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyalás megtartásával bírálta el.
- [47] Az alperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre. A régi Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperesnek a felülvizsgálati eljárási költségeit, amelyet a Kúria a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján mérlegeléssel állapított meg.
- [48] Az alperes teljes személyes költségmentessége alapján az 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése szerinti felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2020. január 14.

dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna s.k. a tanács elnöke, előadó, dr.
Fekete Orsolya s.k. bíró, dr. Gyarmathy Judit s.k. bíró

A kiadmány hiteléül: